

като го вида, стреснатъ, привика зета си
 и му обади това, що-то си мисляше да
 скрие, като рече: Всичко дѣто, си чюлъ отъ
 тоя чловѣкъ, истинно е; защо-то тѣснъ нощъ
 ми са присънихъ нѣкой си князове, кои-то
 ма сѣдахъ, и той сѣдаше посрѣдѣ имъ; съ
 тѣхъныя сѣдъ ми са отне власть-та и дру.
 испытай го прочее кой е; стрѣва ми са да
 не е нѣкой простъ чловѣкъ, понеже азъ го
 видѣхъ на голѣмо достоинство. Князатъ
 го отвыка настърнъ и го запыта кой е. —
 азъ съмъ твой рокъ, отговори му Пав. ко-
 го-то си пріѣлъ зарадъ сына на вдовицѣ-
 тѣ. — Знаѣ, рече князъ-тъ, нъ обади ми
 отнапрѣкъ кой и що си былъ въ отечество-то
 си, и закѣпнаваше го да каже право-то. Бо-
 жій чловѣкъ, откакто си помисли малко, за
 да не прѣстѣпи клятвѣ-тъ, искаша са дѣ-
 то е былъ епископъ. Тогава Господарь-тъ
 уплашенъ, рече му смиренно: проси у мене
 какво-то обичашъ за да та испроводишъ да
 си отидешъ съ много дарове. — Нищо друго
 не искамъ, отговори Божій угодникъ, освѣтъ
 да сторишъ едно добро, кое-то е възможно,
 да освободишь всички-тѣ заробени отъ моа